

mogel človek opisati, kaj pripoveduje hruška. Karel mi ni tako govoril. Nihče mi ni govoril na ta način. Drevo me je obletaval z nešteti kriici in je šepetalo okoli mene.

Po stopnicah prihaja zelo počasi neka ženska. Razločno slišim njeno dihanje. Zdaj je pri španski steni za mojim hrbtom.

Prišla je k meni in mi govorila, škileč postrani vame in težko diha joč od naporne hoje po stopnicah. Vedela sem, zakaj me tako od blizu ogleduje. „Slišala sem, da boste dobili otroka,“ je dejala, „to je nekaj prehudega.“ Bila je prav take barve kakor mrtvo listje, ki ga veter raznaša po parku. Je li bila nekoč živa, kakor sem jaz? Ali bo napočila zima tudi zame?

Preden sem stopila v to sobo, sem šla malo ven in pogledala hruško, stoječo negibno pod menoj. Njeno listje se je svaljkalo v mraku in vejnato deblo ji je padalo temno nalik slapu globoko v zemljo pod menoj.

(Poslovenil Griša Koritnik.)

MARY SE PREDSTAVI

M I L E K L O P Č I Č

Preveč nikar ne izprašuj!
V Detroitu sem doma, 14 sem stara,
z imenom Mary. Če spomin ne vara,
bilà rojena sem nekje ob Savi.
A res ne vem, kako se kraju pravi,
tako je daleč in ves tuj.

Če bi hoteli, naj še več povem,
bi zmedli me, to vam priznam.
Odkar smo dom svoj zapustili,
smo ga otroci pozabili.
Kako biló je, več ne vem,
in rodni krajev ne poznam.

A mati pravi, da je tam lepo,
da stanovali smo v dolini,
v naselju majhnem pod goro.
V pobočjih v soncu njive so ležale,
ob vodi dan in noč so mleli mlini
in stópe so do zore topotale.

Na majhnih oknih rože so cvetele:
vodenke, naglji, fajgli in pasijonke.
Ob koči v vrtcu smo imeli grede,
na njih gartrože, pušpan in potonke.
Od daleč že je vabil vonj rezede
in s cveta spet na cvet hitele so čebele.

Vendar prekratko nam biló je polje,
in oče je odšel čez morje v svet.
Prišlo je pismo: „... in vam sporočim,
v Ameriki je za spoznanje bolje ...“
Prodali smo in šli za njim.
Tegà je zdaj že mnogo let.

Še to: očeta včasí mati vpraša:
„Kaj praviš, ali še stoji ob vodi mlin
in še sloni pod bregom koča naša?“
A oče mrk ne reče nič. —
Bila sem Marica, to ves je moj spomin,
a tu se pišem Mary Sustersich.

IZ KNJIGE „PISMA IZ AMERIKE“¹

BOŽIDAR JAKAC — MIRAN JARC

NEW YORK CENTRAL RAILROAD

Na poti v Cleveland, 5. maja 1929.

Zdaj prav za prav se šele pričinja pot v Ameriko, pot v novo življenje, ki preži name z vsemi presenečenji in razočaranji pa tudi z zahtevami in preizkušnjami, ki je njihova največja vrednost morda v tem, da človek od doslej neznane strani opazuje — samega sebe s tako oddaljenega gledišča, kakor da bi ogledoval tuj predmet. Ob stiku z drugačnim svetom, ki ga je oblikovalo drugačno okolje, so vse bolj odločne ostre ločnice tvojega bistva, vse bliže se čutiš jedru tega neznanca v sebi, ki ti nenehoma deli ukaze in kaže smeri. Ta ogromni kolodvor je prav za prav mejnik med Evropo in Ameriko, kajti New York je menda vendar še najbolj evropsko mesto v Ameriki, kakor se izražajo Američani. In New York se dotika oceana, ocean pa je še vedno neka

¹ Knjiga izide v založbi Jugoslovanske knjigarne. (Zbirka „Kosmos“.)